

Sygnatura akt VI Ka 751/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **23 września 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa

Protokolant Agata Lipke

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2016 r.

przy udziale A. J.

przedstawiciela Głównego Inspektora Transportu Drogowego

sprawy **M. G.** ur. (...) w Ż.,

syna P. i G.

obwinionego z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1a ustawy z dn. 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 11 kwietnia 2016 r. sygnatura akt III W 1177/15

na mocy art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw i art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 100 (sto) złotych.

VI Ka 751/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 11.04.2016r. M. G. został uznany za winnego tego, że w dniu 6.02.2015r. w P., kierując pojazdem marki A., nr rej. (...), nie zastosował się do ograniczenia prędkości w ten sposób, że na obszarze zabudowanym, a więc na odcinku obowiązywania ograniczenia prędkości do 60 km/h, kierował pojazdem z prędkością 213 km/h, tj. przekroczył prędkość o 153 km/h, tj. wykroczenia z art. 92 a kw i za to na mocy art. 92 a kw wymierzono mu karę grzywny w wysokości 1000 zł. Na mocy art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 zł oraz wymierzono mu opłatę w kwocie 100 zł.

Apelację od tego wyroku wywiódł obwiniony, który zaskarżył orzeczenie w całości zarzucając mu obrazę przepisów prawa materialnego i procesowego, a także sprzeczność ustaleń faktycznych z treścią zebranego materiału dowodowego. Apelujący domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Apelacja okazała się bezzasadna. Kontrola odwoławcza dokonana przez przyzmat sformułowanych zarzutów wykazała bowiem, iż orzeczenie sądu pierwszej instancji jest prawidłowe. Wbrew podniesionym zarzutom sąd rejonowy nie naruszył przepisów postępowania, nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mogącego mieć wpływ na jego treść, ani też nie obraził przepisów prawa materialnego.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14.07.2015r., K 2/13, na podstawie którego utracił moc obowiązującą przepis art. 129 g ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997r. – Prawo o ruchu drogowym, zawierający delegację ustawową do określenia w drodze rozporządzenia sposobu, trybu oraz warunków technicznych gromadzenia, przetwarzania, udostępniania i usuwania przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego (GITD) utrwalonych obrazów i danych, o których mowa w art., 129 g ust. 2 pkt 1 cyt. Ustawy, nie oznacza, że GITD utracił uprawnienia określone w art. 129 g ust. 1 i 2 tej ustawy, tzn. uprawnienia do ujawniania za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych naruszeń polegających na przekroczeniu dopuszczalnej prędkości i do występowania w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia polegające na przekroczeniu dozwolonej prędkości. Skoro zatem GITD nie utracił uprawnień do rejestrowania za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących przekraczania dozwolonej prędkości, to brak było podstaw do uznania, że obraz zarejestrowany przy użyciu tego urządzenia nie mógł zostać wykorzystany jako dowód w sprawie przeciwko obwinionemu M. G..

Obraz zarejestrowany za pomocą urządzenia (...), o nr rej. (...), które posiadało aktualne świadectwo legalizacji, pozwalał na identyfikację pojazdu obwinionego. Na zdjęciu z „fotoradaru” wyraźnie sylwetkę i markę samochodu oraz tablicę rejestracyjną pojazdu. Ogólny wygląd samochodu, jego marka oraz uwidocznione numery rejestracyjne, nie pozostawiały wątpliwości, co do tożsamości samochodu. Twierdzenia obwinionego, iż samochód zarejestrowany na „fotoradarze” nie był wyposażony w relingi dachowe i posiadał inne felgi na kołach, nie mogą podważyć ustaleń sądu rejonowego. Wymienione części nie są trwałymi elementami wyposażenia samochodu i z łatwością mogły zostać przez obwinionego zmienione po zdarzeniu. Dołączona do apelacji dokumentacja fotograficzna nie wykazała, że pojazd uwidoczniiony na zdjęciach z „fotoradaru”, był innym pojazdem, niż należący do obwinionego. Przeciwnie, porównanie wizerunków obu samochodów prowadzi do wniosku, że mamy do czynienia z tym samym pojazdem (k. 10, k.103 – 104).

Twierdzenia apelującego, starającego się wykonać, że inna osoba posłużyła się sfałszowaną tablicą rejestracyjną, wykorzystując numery rejestracyjne jego pojazdu, należało odrzucić jako całkowicie niewiarygodne. Obwiniony nawet nie uprawdopodobnił okoliczności wskazujących na taką możliwość. Dane producenta, na które powołuje się obwiniony, określające maksymalną prędkość pojazdu, nie wykluczają, iż konkretny egzemplarz samochodu mógł osiągnąć prędkość wyższą, zwłaszcza jeśli pojazd wyposażony był w urządzenie do zwiększania sprawności i mocy silnika.

Sąd rejonowy słusznie wykluczył, aby samochodem obwinionego w dniu zdarzenia kierowała inna osoba. Okoliczność ta wynikała z relacji matki obwinionego G. G. (2), która jednoznacznie zeznała, że samochodem A. jeździł tylko jej syn, sama jedynie sporadycznie korzystała z pojazdu, jeżdżąc po mieście na zakupy (k. 54). Skoro zatem nikt inny poza obwinionym nie korzystał z samochodu w dniu zdarzenia, to oczywistym jest, że sprawcą wykroczenia z art. 92a kw, popełnionego w dniu 6.02.2015r. był właśnie obwiniony. W dniu 5.02.2015r. w godzinach wieczornych obwiniony przebywał w M. na spotkaniu ze swoją znajomą Z. H.. Spotkanie zakończyło się przed północą, natomiast do zarejestrowanego przekroczenia prędkości doszło w dniu 6.02.2015r. o godzinie 0.13 w P.. Zeznania tego świadka nie wykluczyły więc, że obwiniony kierował pojazdem w chwili zdarzenia (k. 54, k. 65).

Wszystkie okoliczności ujawnione w toku rozprawy we wzajemnym powiązaniu dawały sądowi rejonowemu podstawę do przypisania obwinionemu sprawstwa i winy w zakresie postawionego mu zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 92a kw. Wymierzona obwinionemu kara 1000 zł grzywny jest adekwatna tak do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak i stopnia zawinienia.

Podzielając zatem w pełni ustalenia faktyczno-prawna sądu pierwszej instancji i nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniosków i zarzutów zawartych w apelacji zaskarżony wyrok utrzymano w mocy. Na podstawie art. 636

§ 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i wymierzono mu opłatę za drugą instancję w kwocie 100 zł.